

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΥΪ ΕΜΗ ΣΟΦΙΑ ΠΡΟΣΕΧΕ, ΕΜΟΙΣ ΔΕ ΛΟΓΟΙΣ ΠΑΡΑΒΑΛΕ ΣΩΝ ΟΥΣ. ΠΑΡΟΙΜ. ΣΟΛΟΜ. ΚΕΦ. Ε.

Αρ. 9. ΣΜΥΡΝΗ. 18 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1831.

ΌΡΟΣ ΤΩΝ ΕΛΑΙΩΝ.

Τούτο τὸ ὄρος συχναίς ἠξιώθη τῆς παρουσίας τοῦ Σωτῆρος μας, καὶ ὅτε ἐπισκέπτετο τὴν Ἱερουσαλήμ, κατὰ τὸ φαινόμενον δὲν ἐσυνήθειζε νὰ μὲνῃ ἐκεῖ, ἀλλ' ἀπενοῦσεν εἰς τὸ σιμωτινὸν χωρίον τῆς Βηθανίας, ἀπέχον σχεδὸν δύο μίλια, καὶ μετ' ἐπειτα ἐπάνω εἰς τοῦτο τὸ ὄρος, ὅπου ἐφιλοξενεῖτο ἀπὸ μίαν εὐσεβῆ καὶ πλούσιον οἰκογένειαν, τὴν ὁποίαν ἐσέβετο ὑπερβολικά. Ὑψώνει τὴν ἀμμόδητον καὶ ξηρὰν κορυφὴν πρὸς Ἀνατολὰς τοῦ χειμάρρου τῶν Κέδρων κατ' εὐθείαν, καὶ ἀπ' ἀντικυ τῆς πόλεως δεξιόθεν εἶναι κρημνωδὲς, καὶ ὑψηλότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο μέρος, εἰς τρόπον ὥστε ἀπὸ τὴν κορυφὴν του ἐμπορεῖ τις νὰ ἐπισκερθῆ τὸ θέατρον τῶν κτηρίων καὶ δρόμων τῆς Ἱερουσαλήμ, καθαρῶτατα. Ἐπάνω εἰς τὸν ἴδιον λόφον, καὶ πλησίον δρόμου ὅστις ὡδηγεῖ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ εἰς τὴν Ἱεριχώ ἦτον τὸ χωρίον Βηθφαγή σιμὰ εἰς τὴν Βηθανίαν. Ἐκεῖ οἱ Μαθηταὶ ἐστάθησαν διὰ τὸ ὄναριον εἰς τὴν ἀείμνηστον περίστασιν ὅτε ὁ Κυριὸς μας ἐπισκέφη τὴν ὑστέραν φερὰν τὴν ἄνομον μητρόπολιν τῆς Ἰουδαίας. — Ὅταν τοῦ ἐφάρθη ἐκάθησεν ἐπάνω του, καὶ ἐκίνησε θριαμβεύων πρὸς τὴν πόλιν. Καθὼς ἐσίμωσε ἡ μεγαλοπρέπεια καὶ ἐπαρσις τις ἐδείχθη, ἀλλ' εἰς τὸν Σωτῆρα μόνον ἔφάνη ὡς μία μελαγχολικὴ σκηνή. Τὴν εἶδε μολυσμένην ἀπὸ φρικτὰ ἐγκλήματα, καὶ τὸ τρομερὸν καὶ ἐκδικητικὸν Οὐράνιον νέφος κρεμάμενον ἐπάνω ἀπὸ τὴν λαμπρότητα τῆς, ἔτοιμον νὰ τὴν συντρίψῃ καὶ νὰ τὴν γεμίσῃ ἀπὸ φρικτὴν ἐρημίαν, ἐνταυτῷ ἐνθυμήθη τὴν δόξαν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀπὸ πολλὰς γενεάς, τὰ Ἱεράτης προνόμια, τὸ ἅγιόν τῆς ὄνομα καὶ ἔκλαυσε διὰ αὐτὴν. (Λουκ. ιθ. 41.)

Καὶ ὡς ἤγγισεν, ἰδὼν τὴν πόλιν, ἔκλαυσε ἐπ' αὐτῇ.

42. Λέγων. Ὅτι εἰ ἔγνων καὶ σὺ, καίγε ἐντῆ ἡμέρᾳ σου ταύτῃ, τὰ πρὸς εἰρήνην σου· νῦν δὲ ἐκρύβη ἀπ' ὀφθαλμῶν σου.

43. Ὅτι ἤξουσιν ἡμέραι ἐπὶ σὲ καὶ περιβαλοῦσιν οἱ ἐχθροῖ σου γύρακάσοι, καὶ περικυκλώσουσί σε καὶ συνέρουσί σε πάντοθεν.

44. Καὶ ἐδαφιοῦσί σε, καὶ τὰ τέκνα σου ἐν σοί· καὶ οὐκ ἀφήσουσιν ἐν σοί λίθον ἐπὶ λίθῳ. Ἀνθ' ὧν οὐκ ἔγνων τὸν καιρὸν τῆς ἐπισκοπῆς σου. —

Πλησίον τῆς κορυφῆς τοῦ ἰδίου λόφου, ἀνέστη μὲ μεγαλήτερον θρίαμβον συντροφευμένος ἀπὸ Ἀγγέλους οἵτινες ἠγάλλοντο, καὶ ἐκάθησεν ἐκ δεξιῶν τὸ θρόνον τοῦ Ὑψίστου. Ἐπάνω ἀπὸ τὸ Βοριώτερον μέρος τῆς Ἀμωρίας ἀκριβῶς μετὰ τοῦ Κέδρου καὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, δεῖχεται εἰς τὸν ταξιδιώτην ἓνα μικρὸν μέρος γῆς, 170 τετραγωνικῶν ποδῶν περίπου στενοφυτευμένον μὲ ἐλαίαις. Προσέτι λέγουν ὅτι εἰς αὐτὰ εἶναι τὸ περιβάλλον ὅπου εὐχόχνη

ζεν ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς ἀποστόλους του, καὶ ὅπου ἐμῆκε τὴν νύκτα πρὸ τοῦ θανάτου του, καὶ ἀγωνιζόμενος, προῦξατο καὶ ἐδεσθη κλαίων καὶ ὀδυρόμενος, ἔτι καὶ ὁ κῆπος ὁ γεθσημανῆ, ὅπου μιὰρὸς Ἰούδας τὸν ἐπαρῶσε εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός. Καθὼς ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν θεωροῦντες πρὸς δυσμὰς βλέπομεν τὴν Ἱερουσαλήμ, οὕτω στρέφοντες ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἐξανοίγομεν περισσώτερον. Πρὸς Ἀνατολὰς φαίνεται ἡ ἐρημος τῆς Ἱεριχώ, καὶ κάτω πρὸς Νότον ἐκείνη τῆς Ἰουδαίας. Ἀκόμη περαιτέρω ὀλίγον δεξιόθεν φαίνονται τὰ ἀκίνητα ὕδατα τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης τὰ ὅποια σκεπάζουν τὰ ἐρύπεια τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρρων, καὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, ἀντίπεραν τῆς Ἱεριχώ, τὰ ὄρη ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Μωϋσῆς ἐξάνοιξε τὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας.

ἈΔΑΜΑΣ.

Διάλογος μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ.

Υ: Πάτερ, ποῦ εὐρίσκονται οἱ ἀδάμαντες;

Π: Οἱ περισσώτεροι φέρονται ἀπὸ τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, καὶ ἀπὸ τὸ Βρασίλιον τῆς Μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς.

Υ: Τοὺς εὐγάζουν ἀπὸ ὕπονόμους;

Π: Μάλιστα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ εἰς μίαν μόνην ὑπόνομον τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν, λέγουσιν ὅτι ἐδούλευαν μίαν φερὰν 80 χιλιάδες ἄνθρωποι.

Υ: Καὶ πῶς τοὺς εὐρίσκουν;

Π: Πρέπει νὰ ἐξεύρῃς ὅτι δὲν τοὺς σκάπτουν ἀπὸ κάθε βαθεῖαν ὑπόνομον, καθὼς τὸ ἄλλας καὶ τὸν κασιότερον. Πρῶτον ἐξετάζουν τὴν γῆν, καὶ ὅταν πληροφορηθοῦν ἢ κρίνουν πιθανὸν ὅτι ὁτόπος ἐμπορεῖ νὰ περιέχῃ ἀδάμαντας ἀρχινοῦν νὰ κτίζωσιν ἐ πηλὸν ἓνα εἶδος δεξαμενῆς εἰς ἓνα σιμωτινὸν τόπον, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν αἱ γυναῖκες καὶ τὰ πεδία μεταφέρουν τὸ χῶματὸ ὅποῖον οἱ διορισθέντες ἄνθρωποι ἐσκαψαν.

Ἐπε μὲ τὸ νερὸν ἀναλύουν τὸ χῶμα' συντρίβοντες τοὺς βῶλος, καὶ ἀφίνοντες νὰ τρέξῃ ὁ ἐλαφρότερος κονιορτὸς.

Τὰ ἀπομεινάντα μικρὰ λεθάρια, κοσκινίζονται μὲ προσοχὴν, καὶ εἶτα ἐξετάζονται εἰς τὸ φῶς τοῦ Μεσημερίου. Ἐκεῖνοι οἵτινι εἶναι συνηθεισμένοι εἰς τὰ τοιαῦτα γνωρίζουν τοὺς ἀδάμαντας ἀπὸ τὴν ἀφῆν των.

Ἐποῖον οἱ ἀδάμαντες εὐρίσκονται πάντοτε σκάπτουν τες;

Π: Ὅχι ἰδοὺ σὲ λέγω κατὶ τι περὶ τοῦ τρόπου τὸν ὅποῖον μετακρίζονται εἰς τὸ Βρασίλιον.

Εἰ τον Γιτονχόχα ποταμὸν, εὐρίσκονται τὰ πλεῖστα. Οἱ ἐρῆται τῶν ὑπονόμων, ἐμποδίζουσιν κατὰ πρῶτον τὸ τρέξωσιν τοῦ ποταμοῦ μὲ ἓνα τείχος συνθεμένον ἀπὸ πλῆθος σακκία

αμμου. Στενογραφούμενον λοιπόν το ύδωρ ξεχειλίζει, ή λάσπη του ποταμού ξεπλύνεται, και ή γη από την οποίαν περιμένουν να εύρουں αδάμαντας σκάπτεται, και μετακομίζεται διά να πλυθή και να εξετασθή. Τοῦτο κάμνουν με μεγάλην προσοχήν. —

Περιπλέον κτίζουν μίαν σκηνήν σκεπασμένην από καλάμι, και την διατρούν μόνον εις τόπους όπου στέκονται και διατρέβουν οι Μαῦροι ὅταν εργάζωνται. Υποκάτω από τοῦτην, από τὸ ἐν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο, κάμνουν ὥστε να τρέχη ένας χειρῆθρον. Εἰς κάθε πλάγι ἔχουν ξύλινα ἀγγεῖα τὸ καθὲν μίας πῆχος πλάτους. Εἰς κάθε ἐν εὐρίσκεται ένας Μαῦρος δοῦλος, με ἓνα ζύστρον γινομένον ἐπίτηδες. Τὸ χῶμα τὸ ὁποῖον ἔχουν να εξετάσουν, ἀνακατώνεται εἰς τὸ ξύλινον ἀγγεῖον ἀπὸ τὸ ἥμισυ ἐνὸς κοιλοῦ κάθε φοράν, και τὸ ὕδωρ χύνεται εἰς καθένα τούτων ἡσυχῶς. Ἐνταυτῷ κάθε μαῦρος με τὸ ζύστρον του ἀπλώνει τὸ χῶμα μέσα εἰς τὸ νερόν, ἕως ὁπού να πλυθῆ καλῶς, τὸ ὁποῖον καταλαμβάνουν ὅταν τὸ νερόν εὐγαίνει καθαρόν. Τότε ὅ,τι ἀπομένει εἶναι ἄμμος ἀνακατομένη με μικρὰ χαλίκια. Αἱ μεγάλαί πέτραι με τὸ να μὴ ἀξίζουν τίποτε ρίπτονται ἔξω, και μόνον μεταξύ τῶν μικρῶν ἐλπίζουν να εύρουں αδάμαντας.

Ὅταν ένας μαῦρος εὕρῃ κανένα, παρευθὺς κτυπᾷ τὰς χειρας του, διά να εἰδοποιήσῃ τοὺς ἐπιστάτας· αὐτὸς τότε βαστώντας τον με τὸν ἀντίχειρα και δακτυλόν του, τὸν δείχνει εἰς αὐτοὺς και ἐκεῖνοι τὸν ρίπτουν εἰς μίαν λεκάνην ὕδατος. Ὅλα λοιπόν ὅσα εὐρίσκονται καθ' ἡμέραν φέρονται εἰς τὸν μέγιστον ἐπίτροπον ὅστις τὰ ζυγιάζει, και καταγράφει εἰς ἐν βιβλίον, τὸ βᾶρος και τὴν ποσότητα.

Καμμίαν φοράν τυχαίνει ὥστε ένας μαῦρος να εὕρῃ ἓναν αδάμαντα μεγαλύτερον ἀπὸ τοὺς συνήθεις, και ἓαν οὗτος ἦναι 17 | 24 τῆς οὐγγίας, αὐτὴν τὴν ἡμέραν εἶναι ὁ πλέον εὐτυχής. Τὸν στεφανώνουν με ἄνθη, και τὸν συντροφεοῦν εἰς τὸν ἐξουσιαστὴν των ὅστις παρευθὺς τὸν πληρώνει ὅσον ἀξίζει ἡ ἐλευθερία του και τὸν ἐλευθερώνει. Ἐὰν οἱ μικρότεροι αδάμαντες ὑπερβαίνουν προσδιορισμένα τινὰ μεγέθη ἀκόμη καὶ τότε δίδονται βραβεῖα.

Ἀναπληρωτικαὶ εἰδήσεις περὶ τοῦ Ἀδάμαντος.

Οἱ αδάμαντες ἠμποροῦν να κοποῦν και να λειανθοῦν μὲν τρίζωντες τους τὸν ἓνα με τὸν ἄλλον, ἢ καλλιότερα με τὴν βοήθειαν τῆς κονεῆς των. Ἐπίστε κόπτονται με ἓνα λεπτὸν σιδηρὸν πριόνι, τροχισμένον ἀπὸ τὴν κόνιν τοῦ αδάμαντος. Ἀὔτη ἡ τέχνη ἀγνοεῖτο ἕως εἰς τὰ 1476, και ἀκολούθως ἰταλιῶι δὲν ἐδύνατο να γνωρίσουν τὴν μεγαλην λάμπην το, και τοῦτο κρέμαται ἀκόμη εἰς τὴν τέχνην τοῦ δεσέματος.

Ἡ χρῆσις τοῦ αδάμαντος ὡς πολυτίμος λίθος, εἶναι ἀνετά γνωστή. Περιπλέον τὸν μεταχειρίζονται διά να κόπτου τοὺς ὕλους, διά ἄξονα τῶν τροχῶν εἰς τὰ ὄρολόγια, και ἰα να καθαρίζουν με τὴν σκόνην του ἄλλους.

Τὸ ζύγι τοῦ αδάμαντος παρασταίνεται εἰς 24 τῆς οὐγγίας, και κάθε ἐν 24 τον. διαιρεῖται εἰς 4, κόκκους σιταρίου. Κατὰ τὸν Ἰακώβσιον ἡ ἀνήκουσα τιμὴ ἐνὸς ἀξίστου αδάμαντος ὅστις ἠμπορεῖ να μεταχειρισθῆ ὡς πολυτίμος λίθος εἶναι 2, ἄιτρ: τσερλ: διά τὸν πρῶτον κόκκον σιταρίου και ἡ τιμὴ αὐ-

ξάνει ἀναλόγως ὡσαν και τὸ ζύγιου. Οὗτω ἡ ἀξία ἐνὸς ἑξὺ αδάμαντος, ἐνὸς κόκκου σιταρίου εἶναι λιτρ. 8— ὁ κόκκων, λ: 32— δέκα, λίτρ: 800. εἰκοσι, λίτρ: 3, 200— και πενήντα κόκκων λιτρ: 20,000.

Αἱ ὑπόνοιμοι τοῦ Βρασιλίου κατὰ τὸ παρὸν προμηθεύουν τὴν Ἑυρώπην ἀπὸ αδάμαντας περισσοτέρους τῶν Ἰνδιῶν και τῶν Βορνεῶν.

Μεγάλοι αδάμαντες εἶναι διόλου σπάνιοι. Εἰς τὸ Βόρνεο ἔχει ἓναν ὁ Ραγίης Μιάτταν, ὅστις ζυγιάζει 367 κόκκους, ὁ Κεθερνήτης τῆς Βαταβίας τοῦ ἐπρόσφερον 150,000 διστάλ και δύο μεγάλα πολεμικὰ πλοῖα, ἀλλ' αὐτὸς τὰ ἀπέβρεψε. Ὁ Ἀδάμας τὸν ὁποῖον ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρωσσίας ἔχει εἰς τὸ σκάπτρον του εἶναι ὡσαν ἓνα αὐγὸν περισσεύει ζυγιάζει 19 κόκκους, και προτίτερα ἦτον ἓνα ἀπὸ τὰ ὄμματα, Βραχυκαὺ τινος εἰδώλου. Ἡ Αὐτοκρατορίσα Αικατερίνη ἐπέληψε διά τοῦτο 416,000 διστάλα και μίαν ἐπισκοπὴν πληρομὴν 10,000 περίπου διστάλων. Ὁ καλλιότος αδάμας 134 | 24 πη ἀξίζει λ: 130,000 και τώρα στολιζει τὸν μάνικα τῆς σπᾶν τοῦ Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας.

Ἐπαινεῖται κατὰ πολλὰ ἀπὸ τὸν Χάουι με τὴν συνήθητα εὐγλωττίαν, λέγων ὅτι ὁ Ἀδάμας μ' ὄλον ὁπού ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι ἀφ' ἑαυτοῦτου χρώμας, δύναται ὅμως να θαμβώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, με τὰ λαμπρὰ και ἀστέια του χρώματα τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι σταθερὰ ἀλλὰ κρύπτονται και ταχέως προβαίνου.

Ζῆλος τῶν ἱερῶν Γραφῶν.

Χωρικός της ἀπὸ τὴν κώμην Κόρκ, ἔμαθεν ὅτι εὐγενεῖς εἶχε μίαν τῶν ἱερῶν Γραφῶν εἰς τὴν ἱερνίδα γλῶσσαν και τὸν ἐπαρακάλεσε να τὴν εἰδῆ. Τὸν ἠρώτησε λοιπὸν πόθεν ἠμποροῦσε να δανεισθῆ τὴν Νέαν διαθήκην τῆς Γλῶσσης τοῦ Ὁ ἄρχων τοῦ ἀπεκρίθη ὅτι δὲν ἐδύνατο να εἰρηθ ἄλλην μίαν διά λόγου του, οὔτε τὸν ἐμπιστευέτο να τοῦ τὴν δώσῃ διὰ ἀντιγράφη. Ποῦ θέ να εὕρησ τὸ χαρτίον; τὸν ἠρώτησεν ὁ ἀρχων, « Ἐγὼ θέλω τὸ ἀγοράσει. » Καὶ τὰ κινδύλια και τὴν μιλάνην. « Καὶ ἐκεῖνα » ἀπεκρίθη. Καὶ εἰς τὴν τῶτον στοχάζεσθαι να τὸ ἀντιγράψῃς; Εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς κοιτώνας σου, ἐὰν ἡ πριμότησας με συγχωρήσῃ θέλω ἔρχεσθαι ἀφοῦ τελειώσω τὸ ἔργον μου και να ἀντιγράψω μέρος τὴν νύκτα. Ὁ ἄρχων τῶτον ἐξεπλάγει ἀπὸ τὸν ζῆλον του, ὥστε τοῦ ἔδωσε και τὸν τῶπον· και τῶφως διὰ ἀντιγράφη. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εὐρέθη πολλὰ ἰσχυρῶν γνώμων ἐτελείωσε τὸ ἔργον του και ἔκαμε ἓνα ἀντίγραφον τῆς Νέας Διαθήκης ἰδιοχειρὸς του. Παρευθὺς εἰς ἀνταμοιβὴν μιὰ τυπομένη τοῦ ἐδόθη, και ἡ χειρογραφηθεῖσα ἐστάλη εἰς τὸν ἔξογον Πρόεδρον τῆς ἐν Βρετανία και παρ' ἄλλογενέσιν Ἐταιρείας τῆς ἱερᾶς Βίβλου, ὡς ὑπόμνημα τοῦ πόθου τῶν ἱερῶν εἰς τὴν γνώσιν τῶν Γραφῶν.

ΧΡΗΣΙΜΟΣ ἈΝΗΡ.

Ὁ Ἐλλιοτ, ἀπόστολος τῶν Ἰνδιῶν τῆς Ἀρκτικῆς Ἀμερικῆς ὠν ὀδοποιοντούτης και εἰς τὴν ἰδίαν ἡμέραν τοῦ θανάτου του τὸν εἶδαν μερικὸι ὁπού ἐδίδασκον τὸ ἀλαβῆτον ἐνὸς Ἰνδοῦ νηπιῦ ἀπὸ τὸ πλάγι τῆς κλίνης του. « Διὰ τὴν δὲν ἀπέχεις τῶρα

πλέον από τούτους κόπους; « τὸν εἶπεν ἓνας φίλος. » Διότι, « ἀπεκρίθη ὁ σεβάσιμος γέρον, « ἐπαρκαλέσα τὸν Θεὸν νὰ μὲ κάμη ὠφέλιμον εἰς τὸν κόσμον, καὶ αὐτὸς εἰσήκουσε τὴν προσευχὴν μου. ἐπειδὴ τῶρα ὅπου δὲν ἐμπορῶ νὰ διδάσκω, μὲ δίδει ἄραε τὴν δύναμιν διὰ νὰ δῖχῶ τὸ ἀλφάβητον τοῦ πτωχοῦ τούτου παιδιοῦ.

Ἡ ΧΟΡΑΪ.

Δυστυχῆς τι χολὸν παιδίον ἐζήτησε ἑνὸς ἄρχοντος φίλουτου ἓνα κομματί χόρδαν, λέγων, « Ἄς εἶναι ὀλίγον μακρὰ ὡς Αὐθέντη, » Ὁ δὲ ἄρχων τὸ ἠρώτησε διατί τὴν ἤθελε, καὶ ἐκεῖνο δὲν εὐχαριστεῖτο νὰ τοῦ εἴπῃ εἰς τὸ τέλος ὅμως τοῦ ὁμολόγησε ὅτι εἶχε νὰ κάμη μίαν παγίδα διὰ τὰ πουλιὰ, τὴν ὅτιαν ἤμποροῦσε νὰ πωλήσῃ διὰ ἓνα γρόσσιον, καὶ ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸ στείλῃ ὡς βοήθειαν ἐκεῖ ὅπου τυπώνονται αἱ Ἰσραὶ Γραφαὶ διὰ τοὺς δυστυχεῖς εἰδωλολάτρας: « καὶ αὐτὸ Κύριε » ἐπρόσθεσεν ὁ νέος « ἴσως φθάσῃ νὰ πληρώσῃ διὰ μίαν σελίδα. Ὁ ἄρχων λοιπὸν τῷ ἔδωσε ἓνα μακρὸ κομματί, καὶ τῷ εἶπε νὰ φέρῃ τὴν παγίδα ἀφοῦ τὴν τελειώσῃ. Τὸ παιδίον τὴν ἔφερε, καὶ ὁ εὐγενὴς τὸ ἐπαινέσε λέγων, « εἶσαι ἀξίεπαινον τέκνον » λάβε τὰ χρήματα ὅπου ἤμποροῦσες νὰ πάρῃς ἂν τὸ ἐπωλοῦσες καὶ δόσετα εἰς τὸν τύπον τῶν Γραφῶν, καὶ λάβε ἄλλα τόσα διὰ λόγου σου. » Ὁχι Κύριε ἐφώνησεν ὁ νέος, σὲ εὐχαριστῶ, κάλλιον εἶναι νὰ τὰ στείλω ὅλα ἐπειδὴ ἴσως φθάσουν διὰ νὰ τυπωθῶν δύο σελίδαι.

Τὸ Νέθον καὶ Υφαίνον Πλάσμα.

Εἰς τὸπον τινὰ ὄχι τόσον μακρυνόν, ἔτυχεν ἀπαντήσω ἐν ἀπὸ τὰ περιεργότερα πλάσματα ὅπου ὑπῆρξαν ποτέ. Τούτο εἶχεν ὀκτὼ ὄμματα, καὶ ὀκτὼ πόδας, καὶ ἐνοστρολεῖτο εἰς τὸ νὰ κάμη μίαν περίεργον παγίδα ἢ μηχανὴν, μὲ τὴν ὅτιαν ἐμπερθεύει τα ζῴφια ἀπὸ τὰ ὅποια τρέφεται. Τὸ ζῶον τοῦτο κάμη τὸ ἔργον του μὲ τὸν ἐπιδεξιότερον τρόπον ὅπου ἤμπορεῖτε νὰ στοχασθῆται διότι καθὼς ἤξεύρομεν ὅτι ἡ δυνατωτέρα χορδὴ γίνετα ἀπὸ μίαν μόνην κλωστήν ἢ ὅποια ὅμως εἶναι πλεγμένη ἀπὸ πολλὰς μικροτέρας οὕτω τὸ ζῶον τοῦτο κάμη τὰς κλωστας του διὰ νὰ σχηματίσῃ τὴν παγίδα ἀπὸ πέντε νήματα τὰ ὅποια ἐνώνει, καὶ τοιουτοτρόπως τὰ κάμη τὸσον δυνατὰ ὥστε τὸ βαστοῦν ἐπάνω χωρὶς νὰ κοποῦν. Τὰ νήματα ταῦτα κατὰ πρῶτον βάζει πλαγίως τὸ ἐν ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ τὸσον ὀρθὰ ὥστε παρομοιάζουν τὰς κνήμας ἑνὸς τροχοῦ τῆς ἀμαξᾶς τότε ἀρχινᾷ ἀπὸ τὸ κέντρον καὶ περιτριγυρίζει ἄλλα νήματα. Ἐπαρτήρησα ὅτι ἐνῶ ἐκολλοῦσε κάθε νέαν, ἐφύλαττε τὴν ἰδίαν ἀπόστασιν πρὸς τοὺς εὐφρόντιζε νὰ δυναμῶνῃ κάθε νήμα τὸ ὅποῖον ἐκολλοῦσε εἰς τὰς κνήμας, τὸσον ὥστε, ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἢ μηχανὴν του, ἐπαρομοιάζε τα συρματένια κόσκικα τὰ ὅποια κάποτε βλέπομεν, ἔξω μόνον ὅπου ἦτον γινομένα πυκνοτέρα καὶ ἐπιδεξιότερα,

Βλέπων τὸ ἔργον τούτου τοῦ θευμασιῦ πλάσματος δὲν ἐδυνήθη νὰ κάμῃ ἀλλέως παρὰ νὰ σκεφθῶ « Ποῖος ἦτον ἐκεῖνος ὃς τις ἐδίδαξε τὸ ζῶον τοῦτο νὰ ἐργάζεται τὸσον καλῶς καὶ ἐπισταμένως; Εἶδα τοὺς ἀλλεῖς πλέοντας τὰ δίκτυα, καὶ τὰς γυναῖκας αἰτίνες πλέοντας τὰ πουγγία, ἀλλὰ δὲν εἶδα ποτὲ ἔργον ἄξιον νὰ συγκριθῆ μὲ τοῦτο. Τότε πάλιν ἐνθυμῆθη τὰς ἐρωτήσεις του Θεοῦ πρὸς τὸν Ἰσὼβ. « Ἰσως ὁ ἱεραεὶς ἀπατᾷ ἐκτὴς σοφίας σου; ἢ ὁ ἀετός διὰ προσταγῆς σου; » ὡς ἐπόμενον ἤμποροῦσε νὰ προστεθῆ καὶ τοῦτο. « Ἰσως τὸ ὑφαίνον καὶ νέθον πλάσμα ἐργάζεται διὰ προσταγῆς τοῦ ἀνθρώπου; » Ὁχι βέβαια, εἶναι ὁ

Θεὸς ὁ ὅποιος διὰ τῆς σοφίας του ἔπλασε τούτο τὸ ζῶον, καὶ το ἐδίδαξεν εἰς ὅτι ἐργάζεται.

Σοφος τις λέγει ὅτι « ἡ ἀράχνη πιάναται ἀφ' ἑαυτοῦτης, καὶ εὐρίσκεται εἰς τὰ βασιλικά παλάτια. »

Ἐλπίζω λοιπὸν ὅτι δὲν θέλετε εἰπῆ ἀφοῦ ἀναγνώσετέ τούτο. « Ἐπειτα ἀπο τόσα ὅπου ἐδιαβάσαμεν, περὶ τίνος θηλείῃ, περὶ μίας οὐτιδανῆς ἀράχνης. » Κάλλιον εἶναι νὰ συνηθεῖσθε εἰς τὸ νὰ μὴ καταφρονεῖται τὸ οὐδὲν, διὰ τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ φαινομένου, καὶ νὰ στοχάζεσθε καθὲς τὶ τὸ ὅποιον ὁ Θεὸς ἐνόμισε νὰ πλάσῃ μὲ τὴν ἀπειρον σοφίαν του. Ναί πρέπει νὰ λέγωμεν ὅλοι καθὼς ὁ 104 ψαλμός.

Πόσοι μεγάλα εἶναι τὰ ἔργασου Κύριε, ὅλα μὲ σοφίαν το ἔκαμες ἢ γῆ εἶναι πλήρης ἀπο τὰ ἀγαθάσου.

ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑΙ.

Τὴν σήμερον οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι ἡ ἐξέτασις τῶν ἄνθων καὶ φυτῶν καθὲς εἶδους μὲ τὸ μικροσκόπιον, ἀνοίγει ἐμπροσθεν τοῦ ἐρευνοῦντος Φυσιολόγου νέα καὶ περίεργα στάδια θευματίων. Ὁ Κυρ. I Χάλλ, ἔκαμε τὴν ἀκίλουτον διήγησιν εἰς ὅτι ἐπαρτήρησεν ἐξετάζων ἓνα γαρούφαλον.

Τὸ ὀραιότερον λούλουδον εἰς ἓνα δέμα ἦτον αὐτό. Ἡ εὐωδία τοῦ μὲ ἔκαμε νὰ ὑπάγω σιμάτου καὶ νὰ εὐφρανθῶ. Εἰς ταύτην τὴν περιστασίαν δὲν ἐπρόξενουσε μόνον αἰσθησὴν τῆς μυροδίας, ἀλλὰ ἐκκαμάζοντες τὴν μεγαλίαν τοῦ γλυκίτητος ἢ ἀκοῆ παρεύθης, ἐπληττετο ἀπὸ ἓνα πολλὰ ἀδύνατον, ἀλλὰ νόστιμον ψιθυρισμὸν. Ἐκκόλλως ἤμποροῦσε τις νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι ἡ μουσικὴ αὐτῆ προήρχε το ἀπὸ κάνα ζῴφιον μέσα κλεισμένον, καὶ ὅτι ἡ ἀναίσθητος ἀγεδὸν παραγῆ ἔπρεπε νὰ γινῆται ἀπὸ ἓνα ἀδύνατον ζῶον ἄξιον διὰ τοῦτο. Παρευθὺς λοιπὸν ἀπλωσα τὸ κάτω μέρος τοῦ ἄνθους, καὶ βανοντάς το εἰς τὸ φῶς, ἐθεώρησα πλῆθει ζῴφίων τὰ ὅποια ἐπιδούσαν μὲ ἄγριον φέρισμον γαράς, ἀνάμεσα εἰς τὰ στενὰ κληνάρια ὅπου ἐβαστοῦσαν τὰ φύλλα του, καὶ εἰς τὰς μικρὰς κλωστας τὰς περιεργμένας εἰς τὸ κέντρον του. Πόσον εὐωδιάζεν ὁ Κόσμος εἰς τὸν ὅποιον ἐκατοικοῦσαν. Ὅποῖαν ἐντελῆ ἀσφάλειαν ἐγαίροντο ἀπὸ κάθε ἐλάθην ἢ ἐνόχλησιν, μέσα εἰς τὸ σκεταδερόν ἐνδύμα τὸ ὅποῖον ἐπερικύκλωνε τὴν ἰδίαν σκηνήν. Λαμβάνοντάς ἓνα μικροσκόπιον διὰ νὰ ἐξετάσω εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ὅλας τὰς βάσεις τοῦ ἄνθους ἐλαβα εὐκαιρίαν νὰ θεωρήσω εἰς τὴν ἐνασχολοῦντο, καὶ τοῦτο ἔκαμα διὰ πολλὰς ἡμέρας χωρὶς νὰ τὰ ἐνωγλήσω εἰς τὸ παραμικρὸν. Οὕτω ἠμπόρεσα νὰ καταλάβω τὴν οἰκονομίαν των, τὰ πάθη καὶ εὐφροσύνην τὴν ὅτιαν ἀπελάμβανον. Τὸ μικροσκόπιον φάναται εἰς ταύτην τὴν περίστασιν, ὅτι δίδει ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μᾶς ἀρνήθη ἡ φύσις ὡς πρὸς τὴν θεωρίαν τῶν ἀωράτων ἀντικειμένων. Ἡ ρίζα τοῦ ἄνθους ἐκτάνθη ὡσὰν μία εὐρυτάτη πεδιάς. Οἱ λεπτοὶ κλώνοι ὅπου ἐβαστοῦσαν τὰ φύλλα, ἔγειναν κορμοὶ τῶσων ὑψηλῶν κέδρων τὰ κλώσματα τῆς μέσης ἐφαινότο τόσαι ὀγκώδεις στήλαι φέρουσαι εἰς τὴν κορυφὴν τοὺς διαφόρους στολισμούς των. καὶ τὰ στενὰ διαστήματα ἐμεγαλύνθησαν εἰς περιπάτους, περιβόλια καὶ πλατείας. Εἰς τὰ ἐθρεπισμένα ἄκρα τούτων, λευκότερα τοῦ Παιρέου μαρμαροῦ, ἐπεριπατοῦσαν οἱ περρωτοὶ ἐγκάτοικοι ἀπὸ δύο ἢ καὶ μεγαλύτερας συντροφίας. οὗτοι ἀπὸ σκοτεινοὺ ψύλλοι, τοὺς ὅποιους τὸσον μόνον ὁ ὀφθαλμὸς μας ἤμποροῦσε νὰ παρστήσῃ, ἐμεγάλωσαν τὸσον ὥστε ἐφαινότο

λαμπρὰ ζωὰ θαμμένα ἀπὸ ζωῶν πορφυροῦν χρῶμα, καὶ κεν-
 ατιμένα ἀπὸ καθαρὸν χρυσάφι τὸ ὁποῖον συγκριθέν μετ' ἑκά-
 στος τεχνιτῶν ἰστορημάτων ἤθελε φανῆ ἀνότερον. Ἐδυνήθη
 εὐκρίως, νὰ παρατήρησω ὅταν ἐπεριπατοῦσαν μαζύ. Τὰ ἐ-
 λευθερά μῆλη των, τοὺς ὄμους των καὶ τὰ μεταξοτὰ πτε-
 ράτων. Τοὺς νότους των ποικιλομένους μετ' τὸ οὐράνιον χρῶμα
 καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς των, καθεὶς σχηματισμένος ἀπὸ χιλίους
 ἄλλους, ἀκτινοβολοῦντας καὶ πολλὰ θαυμασίους. Ἐπαρατη-
 ροῦσα ὅταν ἀποκοιμοῦσαν τὰ ἀγαπητάτων θήλαια νήπια, ὑ-
 πηρετῶντες αὐτὰ μετ' τὴν μουσικὴν καὶ ψιθυρισμὸν τῶν πτε-
 ρῶντων, μετ' ἑκάστην ἀσπρὰ τὰ ὁποῖα ἔκαμαν διὰ λόγου των,
 ὀδηγοῦντες αὐτὰ ἀπὸ βῆμα εἰς βῆμα, ἀνάμεσα εἰς τὰς εὐώδεις
 σκιάς, καὶ ἐγγίζοντες εἰς τὸ στόματων σταλαγματίδας ὑγρο-
 τινος νέκταρος το ὁποῖον ἔτρεχε ἀπὸ μίαν φλέβαν τοῦ ζωντα-
 νοῦ κορμοῦ.

Αὕτη ἡ εἰκὼν τῆς μεγαλοπρέπειας καὶ εὐτυχίας τῆς τῶν
 ζωῶν ὑπάρξεως, ἐμπορεῖ νὰ φανῆ εἰς τινὰς τῶν ἀκροατῶν,
 ὅτι μετέγει ἀπὸ ὑπερβολῆν. Ἐκείνοι ὅμως οἱ ὁποῖοι συνηθεί-
 ζουσι νὰ ἐξετάζωσι τὰς ωραιότητας τῶν ἐμφύγων καὶ βλαστη-
 μάτων τοῦ Κόσμου, μετ' τὴν εὐθείαν τοῦ μικροσκοπίου ἡμ-
 πόρου ἐυκόλως νὰ καταλάβουν ὅλας τὰς θεωρίας ἡδὴ ἐπερι-
 γράψαμεν. Ἐκλεξα τοῦτο τὸ παράδειγμα μετ' σκοπὸν τοῦ νὰ
 ἐξηγήσω τὴν ἀπερίγραφτον ἀγαθότητα τοῦ Πλάστου, εἰς τὴν
 ἀπειρον διανομὴν τῶν ἡδονῶν τὰ ὁποῖα ἐχάρισεν ἀκόμη ἕως
 τὰς παραμικρὰς τάξεις τῆς ὑπάρξεως, καὶ ἐνταυτῷ ὡς ἀπό-
 δεῖξιν εἰς ἐκείνους τοὺς ἀορά τοὺς κόσμους οἵτινες εὐρίσκονται
 κρυμμένοι ἀπὸ τὴν φυσικὴν ὀπτασίανμας. Διότι φαίνεται ὅτι
 ὑπάρχει τάξις κόσμων, τῶσον ἐπάνω, ὡσάν καὶ κάτω. Μ'
 ὅλον ὁποῦ ἡ σφαῖρα μας ἡμπορεῖ νὰ φαῖν μικρὰ συγκρινόμενη
 μετ' τὸν Ἥλιον, καὶ μετ' τὸ ἀπειρον τῶν πλανητικῶν συστημά-
 των τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται ἐσπαρμένα εἰς τὸ ἀπεριόριστον δι-
 άστημα. εἶναι κόσμοι γεμάτοι ἀπὸ μυριάδας ζωντανῶν ὄν-
 των, οἱ ὁποῖοι ὅμως ὡς πρὸς τὴν ἑκτασίαν ἑαυτῶν, ἔχουσι τοι-
 αῦτην ἀναλογίαν μετ' τὴν γῆν, ὅσην ἡ γῆ μετ' τὴν ἀριθμητὸν ἔνω-
 σιν τῶν οὐρανίων σωμάτων. Ἐνα ἄνθος, ἕνα φύλλον, ἢ μία
 σταγὼν ὕδατος ἡμπορεῖ νὰ φανῆ τῶσον μεγάλη καὶ τῶσαν παι-
 κίλη εἰς τὰ ὄντα τὰ ὁποῖα τὴν κατοικοῦν καθὼς ὅλη ἡ γῆ φαί-
 νεται εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ χιλιάδες μεγαλοπρεπεῖς σκηναὶ
 ἡμποροῦν νὰ παραστηθοῦν ἐμπροσθέντων, τῶν ὁποίων μὴτε
 ἔμπορεῖ νὰ φαντασθῆ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς. Αἱ μυριάδες τῶν δι-
 αφανῶν σφαιρῶν, ἀπὸ τὰς ὁποῖας τὰ ὄμματά των συνθέτον-
 ται, ἔμποροῦν νὰ μεγαλῶνουν καὶ νὰ πολλαπλασιάζουν τὰ
 ἀντικείμενα τριγύρωτων ἀπεριορίστως, τῶσον ὥστε ἕνα τὴν
 ἀάρατον εἰς τὸν ἄνθρωπον, δύναται νὰ φανῆ εἰς αὐτὰ ὡς ἕνας
 πᾶσι ἐκτεταμένος Κόσμος.

Τὸ ΠΕΡΑΣΤὸΝ ΠΟΥΛΙΟΝ.

Ἄφου ὁ χειμῶνας φθάσῃ
 Ταράξας τὸν αἰθέρα,
 Καὶ ἀφου βρονταῖς γεμίσῃ
 Κοινῶς ὅλην τὴν σφαῖρα,
 Τότεραστὸν πουλίον.
 Ἀπλώνει τὰ πτερά.

Ν' ἀναπαυθῆ ζητῶν τας,
 Τόπ' ἄλλον ἔξω εὐγαίνει,
 Τὴν πρώτην φωλεάντου,
 Ἀφίον χαλασμένη,
 Εἰς λόφους καὶ πεδιάς.
 Ψηλά, ψηλά πετᾷ.

Κι αὐταὶ ματαίως πασχίζουν,
 Ολίγον νὰ καθήσῃ,
 Πτερόν τὸ κουρασμένον
 Εἰς δένδρον ν' ἀκουμβήσῃ,
 Ν' ἀναπαυθῆ δὲν πρέπει,
 διότι εἶν' πολλὰ μακρὰ.
 Ἡ γῆ τοῦ αὐτοῦ ζητᾷ.

Καὶ δὲν πετᾷ μονάχον,
 Ὁ Θεὸς εἶναι μαζύτου,
 Τὴν μακρινὴν τὴν Σφαίραν,
 Ζητᾷ ἀπὸ προσταγῆν τοῦ.
 Ποῦ τὴν περιστροφὴν τῆς,
 Μ' εὐμένεια κυβερνᾷ

Κι ἀπ' τὴν ἰδίαν του χεῖραν,
 Ἰδοῦ ὀδηγομένη,
 Ἡ γῆ τ' Ἐπαγγελίας
 Ἀπ' ὅλα στολισμένη,
 Αὐτὴ εἶναι τέλος πάντων,
 Δὲν μένει ἀμφιβολία.

Κεὶ οἱ καθαροὶ αἰθέρες,
 Χωράφια καρποφόρα,
 Ἄνθη τ' εὐωδιασμένα,
 Εἶν' τοῦ Οὐρανοῦ τὰ δῶρα.
 Κεὶ τὸ πᾶν ἀναγαλλιάζει,
 Ἀπὸ χαρᾶς γλυκεῖα.

Ὡς περαστὸν πουλίον
 Ἐμπορᾷ νὰ εἰδῶ ἐγὼ τείρα,
 Τὴν ἰδίαν τὴν ψυχὴν μου,
 Ὁποῦ ζητᾷ κάθε ὥρα,
 Στερέωμα ἐκείνο
 Τὰ πλέον καθαρὸν.

Ὡ πότε ἀπὸ τὴν πλάνη
 Μέλλει κ' αὐτὴ νὰ παύσῃ
 Ὡ πότε καὶ αὐτὴ θέλει,
 Σ' τὴν εὐτυχία φθάσῃ,
 Να εὐρῆ τὴν κατοικιάντης,
 Εἰς τόπον χλοερόν.

Ἡ παρούσα ἐκδίδεται κάθε Σάββατον, ἢ τιμὴ τῆς
 κατὰ τριμηνίαν εἶναι ἓν τάλληρον δίστηλον.

Εἰς τὸ Τυπογραφεῖον τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς.